

Cimborák

Riherongy az élet, nagy isten az ára – írná R. C. cimborái
vigasztalására, de vékony a papír és vastag a valóság:
káromlás, ima is hiábavalóság. Látja R. C., a világ
izzad, görnyed, hajlik, rossz nyomora szertehallik:
narkós szemek ragyognak, ódon sírok berogynak,
kocsmázgatnak flancos bigék, szlopálnak szottyadt nénikék.
Feladnak olykor a cimborák egy-két sápadt Nikét
– borovicskára, rossz sörre zsozsót nyerni kék! –,
ám az istennő halogat: – Vén cimborák, holnap, azután,
nincs egy vasam, láthatod, koldusé a gunyám.
Tengődnek hát a cimborák, száraz avaron zizegnek,
itt-ott egy-két garast az Úristentől elcsennek,
gondolván, a Fenséges végtelenül gazdag:
osztogathat eleget arabnak, parasztnak,
szépleánynak, miniszternek, madámnak,
mindenkinek, akik
így-úgy áznak-fáznak
s a teremtésben túrnak, kotorásznak. – Fele igaz, fele gaz
a világnak – írja R. C. néhány kutyapajtásának –,
lángjából-füstjéből kél égre a nyomor,
s beveszi, majd kiokádja a puliszkás gyomor. De látjátok,
feleim,
pennám hegye azért még serceg,
szú a fában: korcog-perceg, s a teremtés rozoga
rácsainak recsegése egyre idehallik –
és az isten, mint a jégár, zajlik, egyre zajlik.

Álmok rongyai

R. C.-nek rongy álmai vannak. Vakok, infarktusmód forrók, szívszorongatók, mint Jézus arcán a júdási csók. Elfelejtí ifjúsága szonettjeinek szent szövegét, égre emelt ujjal tett sok-sok erős esküjét, s reárogynak templomok, rászakad az ég. Tátongó, mély szakadékok felett gyötri a lét, a rettenet, s mire végül kínok között szárnycsattogva felrepül, nem tudja, mért, földig rombolt mennyországba kerül, és szidja ott, mint cigány a lovát, a céda egzisztenciát. Máskor hulló őszi levél, siratgatja, mint őszi szél siratja a nyarat: szerelmeit, halottjait a kihűlt ég alatt. S ha néha-néha felriad, hallja, hogy a kihalt mezőn ördögszekér szalad, és szíve, e szent ezeréves szikla, a sziszifuszi létben megszakad.

Éhség

R. C. visszatérő álma, hogy éhes: egy nő, aki édes, az ő testére éhes, s ő is a nő testére. Anyja a nő, felesége, lánya és testvére, s nem tudja R. C., bűbájos-e, lidérc-e: ő, az ördögi nő. S álmodja még azt is szegény Matuzsálem, hogy vén bár és hófehér, akár Jeruzsálem, minden foga újra kinő, s mutogatja a bűbájos, sátáni nőnek boldogan, aki *szőke és kacér, a szeme kék, s harapni hagyja rózsás fenekét*. E rendületlen, megrendítő álmom: a kihívó démoni szerelem, mint mezőn a muhar, R. C. szívében úgy terem.